Цётка

ПАД ШТАНДАРАМ.

Не плач матуля,
Не сердуй татуль,
Што забили Винцуля,
Што не прыдзе адтуль...
Што чырвоны штандар
Прад народом ён нес,
Што крычау: „Гасудар,
Ци наеуся ты слез,
Цо напиуся крыви,
Ци накрыудзиуся нас?
Мы з штандарам прышли
Разплацицца ужо час.
Штык далоу! Шаблю вон!
Не стреляй у нас салдат,
Ад прысяги Гапон
Аджагнау цябе, брат.
А тут „пли!“ закрычау
Капитан у седле
И салдат задрыжау
И дау залп у агне.
Пахистнууся Винцуль,
Штандар циснье у руках;
Тут падскочыу патруль
И падняу на штыках
Кали брызгне з грудзей
Кроу гарача дзурком.
Як крапидлам людзей
Ахрысцила кругом,
Винцуля на руках
На магилки нясуць,
А труна у венках,
И у працеси идуць;
И жабрак, и салдат,
И раз'еушыся пан,
И шавец нибарак,
И сам той капитан.
Чалом бье у след труне:
Вочы поуные слез,
Праклинае сибе,
На сибе непахож.
„Я забиу, я пралиу
Пралетарцкую кроу,
Я душу загубиу,
Заплациць я гатоу.
Капитан ашалеу
И атруты узяу
А народ асилеу
Штандар у гору падняу.
И нясе, и пяе,
И мильёны вядзе
На варога цара
Крепку руку нясе.
Не прапау наш Винцуль,
Он жыве серед нас.
Навернууся патруль,
Прылучыуся учас.
И салдат не таки,
Як тагды к'нам стреляу.
Капитан не жывы,
Тоб яго не пазнау.
Неслухняны салдат
Ахвицерам гиркне:
„Я народу сын, брат!“
У деманстраци идзе,
На прыказ падаць залп
У чырвоны штандар—
Выстрел пусциць на жарт
У аблокау алтар.
А народ и пяе
Пад штандарам идзе
На варога цара
Крепку руку нясе
Нясе доуг у грудзях
Для тыранау цара
И прыказ у вачах:
Цару згинуць пара!

Выдау Д. К. К. Беларускае Социялистычнае Громады.
Вильна 31 Акцябра 1905 году.

Захоўваецца ў фондах Цэнтр. б-кі АН Літ. ССР
Шыфр: $\frac{R-20}{211}$, 20,2×17,6

Верш-лістоўка Цёткі (Пашкевіч Алаізы Сцяпанаўны). Копія зроблена 3. XII. 76.

Н. А. [illegible]

Вільнюс